

بدعت‌هایی که باید از آئین‌های عزاداری دور شوند

سال‌هاست که موضوع بدعت زدایی از عزاداری‌های حسینی به بحث روز محافل خبری و مذهبی کشور تبدیل شده است. خبرگزاری فارس: بدعت‌هایی که باید از آئین‌های عزاداری دور شوند.

سال‌هاست که موضوع بدعت زدایی از عزاداری‌های حسینی به بحث روز محافل خبری و مذهبی کشور تبدیل شده است. خبرگزاری فارس: بدعت‌هایی که باید از آئین‌های عزاداری دور شوند.

به گزارش خبرگزاری فارس از تبریز، از چند روز مانده به محرم ضرورت مقابله با هر گونه خرافه‌پرستی در مکتب حسینی که باعث وهن شیعه و سوء استفاده دشمنان اسلام می‌شود (چه آنها که با اساس اسلام مخالفند و چه آنها که مروج طالبانیسم و بدعت‌های افراطی در دین هستند) مکرر اعلام می‌شود.

اکنون دیگر از قه‌زنی اثری نمانده اما اشکال جدیدی از اوهام و ذهنیات فردی در این ایام دیده می‌شود که با بهره‌گیری از تکنولوژی‌های جدید تبلیغاتی از جمله چاپ بنر و بیل‌بورد و ... خود را به باوری‌های اصیل عزاداران حسینی و شیفتگان عاشورایی تحمیل می‌کنند.

اگر گشتی در شهر بزنید و حجم بنرها و داربست‌های برپا شده در سطح خیابان‌ها و معابر را که به نوعی به تفاخر و چشم و هم‌چشمی هم مبدل شده ببینید موضوع برایتان بیشتر روشن می‌شود.

چاپ عکسی بزرگ از مداح و نوحه‌خوان مراسم که به نوعی شائبه تبلیغاتی بودن را در اذهان ترسیم می‌کرد گوشه‌ای از این تبلیغات ناروا است.

از شعرها و شعارهای سخیف و بی‌بنیاد و اساس هم نباید گذشت که متأسفانه با وجود هشدارها و تذکراتی که از سوی مراکز و مراجع مذهبی به هیئت‌ها و افکار عمومی داده شده بود اما همچنان ما شاهد این نوحه‌ها و ابیات بی‌پایه و اساس که به نوعی بدعت در دین محسوب می‌شود بودیم.

به عنوان مثال، در یکی از دستجات عزاداری امسال، نوحه خوانی جوان، با اشعاری بدین مضمون سعی در گریاندن مردم داشت که: «ای کاش جهان ویران می‌شد، ای کاش عباس به جنگ نمی‌رفت، ای کاش دستان عباس بریده نمی‌شد، ای کاش حسین(ع) به کربلا نمی‌رفت و کشته و شهید نمی‌شد!»

در واهی بودن و بی‌پایه و اساس بودن این اشعار سخیف همین بس که همه عالمان دینی و روایت‌ها و احادیث باقی مانده از ائمه اطهار بعد از سیدالشهدا حکایت از آن دارد که امام حسین (ع) آگاهانه این راه را انتخاب کرد و خود به لحاظ باور قلبی و جایگاه ارزنده خویش در نزد پروردگار و روشن‌بینی که نسبت به رسالت خطیر خویش داشت بر پایان انتخاب خویش واقف بود و اشرافیت داشت. او آگاهانه راه شهادت را انتخاب کرد تا بیدارباشی برای چشم‌های خفته و ظلمت زده باشد. بنابراین چنین آرزوهای دم دستی و نوحه‌هایی که صرفاً برای گریاندن مردم خوانده می‌شود با فلسفه قیام عظیم حسینی هیچ سنخیتی ندارد.

ای کاش موضوع به همان جا ختم می‌شد، چون شاهد به بازار آمدن برخی کاست‌ها و لوح‌های فشرده هستیم و می‌شنویم برخی از مداحانی را که به جای ترسیم تصاویری از فلسفه قیام عاشورا به توصیف و شرح ظاهری قیام‌کنندگان دشت نینوا می‌پردازند.

با شعرها و جملاتی از رعنائی قد اکبر! تصاویری که نه کسی دیده و نه استناداتی بر صحت این گفته‌ها وجود دارد. هرگز منکر زیبایی چهره حسین و یاران سیدالشهداء نیستیم، اما این‌گونه سطحی‌نگری، عاشورای واقعی را تحت‌الشعاع قرار می‌دهد.

حضرت ابوالفضل دارای فضایل بسیاری است که هم ساکنان خیمه‌گاه حسینی و هم لشکریان ملعون یزیدیان بر آن معترف بودند. در مورد محبت و شفاعت و سیادت ایشان نیز تردیدی نیست اما در هیچ یک از آثار مستند مذهبی و ادعیه و روایات دینی معتبر در مورد حضرت ایشان چنین سخیفانه سخن به میان نرفته است.

ضمن آنکه همه مراجع دینی و مذهبی این رویه و نگرش به شخصیت حضرت عباس را قبول نمی‌کنند. از نظر عقلی نیز این عبارات به هیچ وجه پذیرفته نیست و باعث سوءاستفاده بدخواهان دین و تشیع می‌گردد.

اکنون سوال این است: چه کسی باید بر امر نوحه خوانی‌ها، چاپ بنرها و تبلیغات دینی در ایام محرم نظارت کند؟

این قبیل رفتارها و عبارات چون سمی خزنده هستند که اگر با آنها مقابله نشود در سال‌های آینده می‌تواند اساس باورهای دینی مبتنی بر عقلانیت محبان دلسوخته حسینی را زیرسؤال ببرد.

باید دیگر بار غبار و زنگار از چهره واقعی دین و عقیده بشوئیم و مروارید گرانبه‌ای واقعیت را از صدف دین خویش بجوئیم. خرافه‌ها و بدعت‌های ناپسند و تعصب‌های کورکورانه در همه جا، کمر اسلام و دین و عقیده را شکسته است. شاید لازم باشد یک بار دیگر کتاب «شیعه علوی، شیعه صفوی» استاد شهید دکتر علی شریعتی را یک بار دیگر با دقت بخوانیم.

ای کاش متولیان مذهبی بر شیوه‌های تبلیغی و موهن برخی افراد نظارت بیشتری داشته باشند.

نگارنده: محمدمبین خوش‌نیت